

V tomto ohledu žalobkyně uvádí, že v několika povolovacích řízeních již přiměřeně a dostatečně prokázala, že doplňková látka, kterou vyrábí, nemá podle čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1831/2003 škodlivé účinky na zdraví lidí a zvířat nebo na životní prostředí. Komise a EFSA toto tvrzení navíc nevyvrátili.

4) Porušení čl. 6 nařízení (ES) č. 178/2002 ⁽²⁾

Na tomto místě tvrdí žalobkyně v podstatě, že napadené nařízení se nezakládá na řádné a úplné analýze rizik.

5) Porušení čl. 7 odst. 2 nařízení č. 178/2002

Žalobkyně v této souvislosti mimo jiné tvrdí, že Komise nemůže napadené nařízení odůvodnit ani zásadou předběžné opatrnosti podle článku 7 nařízení č. 178/2002. Krom toho uvádí, že napadené nařízení porušuje požadavky čl. 7 odst. 2 nařízení č. 178/2002 i při zohlednění zásady předběžné opatrnosti.

6) Porušení základních zásad unijního práva.

Žalobkyně vytýká v uvedené souvislosti porušení práva být slyšen, nároku na spravedlivé řízení a zásady proporcionality.

7) Porušení článku 19 nařízení č. 1831/2003

Na tomto místě je vytýkáno, že Komise nedodržela dvouměsíční lhůtu stanovenou v článku 19 nařízení č. 1831/2003 pro přezkum rozhodnutí nebo opomenutí EFSA a že rozhodla o žádosti žalobkyně o přezkum stanoviska EFSA teprve po přijetí napadeného nařízení.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1831/2003 ze dne 22. září 2003 o doplňkových látkách používaných ve výživě zvířat (Úř. věst. L 268, s. 29).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (Úř. věst. L 31, s. 1).

Žaloba podaná dne 9. dubna 2013 — Portugal Telecom v. Komise

(Věc T-208/13)

(2013/C 164/38)

Jednací jazyk: portugalština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Portugal Telecom SGPS, SA (Lisabon, Portugalsko) (zástupci: N. Mimoso Ruiz a R. Bordalo Junqueiro, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunal:

— zrušil rozhodnutí Komise C(2013) 306, a uložil Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených žalobkyní;

— podpůrně, snížil uloženou pokutu uloženou žalobkyni v článku 2 rozhodnutí Komise.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

V napadeném rozhodnutí bylo určeno, že společnosti Portugal Telecom a Telefónica S.A. porušily článek 101 SFEU tím, že do smlouvy, na jejímž základě společnost Telefónica S.A získala od společnosti Portugal Telecom balík akcií společnosti Brasilcel NV, vložily ustanovení 9. Komise uvedené ustanovení vyložila jako souhlas se zákazem soutěžit, která nesouvisí se smluvní transakcí.

Na podporu žaloby Portugal Telecom uvádí dva žalobní důvody.

1) První žalobní důvod vycházející z porušení základních procesních požadavků:

— žalobkyně se domnívá, že rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, jelikož obsahuje opomenutí, nepřesnosti a pochybení v zásadních otázkách, což nepříznivě ovlivňuje jeho závěry;

— žalobkyně se dále domnívá, že napadené rozhodnutí je založeno na nedostačujících důkazech, jelikož Komise neposkytnula žádné důkazy oslabující důkazy předložené žalobkyní, ze kterých vyplývá, že ustanovení 9 smlouvy obsahuje souhlas se zákazem soutěžit, která vzhledem k okolnostem svého vzniku nemůže nabýt účinnosti bez předchozího souhlasu obou stran;

— žalobkyně se krom toho domnívá, že ustanovení 9 smlouvy nelze klasifikovat jako omezení na základě cíle, a že Komise neprokázala, jak jí přísluší, skutečnou nebo možnou existenci omezujících účinků, které by mohly být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže.

2) Druhý žalobní důvod vycházející z porušení Smlouvy a práva týkajícího se jejího uplatnění:

— žalobkyně se domnívá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s unijním právem, neboť obsahuje:

a) zjevně nesprávné posouzení skutkových okolností, důkazů a důkazní síly údajů, jelikož Komise nesprávně posoudila a vyložila údaje, které poskytl účastníci řízení, a na základě důkazů obsažených ve spisu neucinila přesvědčivé závěry;

b) nesprávný výklad článku 101 SFEU, a v důsledku toho porušení uvedeného ustanovení, jelikož Komise bezdůvodně a nesprávně považovala účastníky řízení za možné konkurenty na všech trzích, kterých se dotčený souhlas se zákazem soutěžit týká. Tato dohoda nemohla být posouzena jako omezení na základě cíle a Komise neprokázala žádné její účinky;

c) porušení povinnosti provést šetření a rozhodnout, zda napadené rozhodnutí neobsahuje či nevyvrací relevantní tvrzení předložené účastníky řízení, zejména ohledně rozsahu působnosti souhlasu se zákazem soutěžit;

d) porušení zásady *in dubio pro reo*, jelikož Komise považuje za nesporné některé skutečnosti v neprospěch žalobkyně, ohledně kterých existují vážné pochybnosti a v souvislosti s nimiž si není jistá ani sama Komise;

e) porušení zásad, které se Komise zavázala uplatňovat v rámci ukládání pokut, zejména ustanovení bodu 13 svých pokynů k ukládání pokut, jelikož vypočítala výši pokuty ve vztahu ke všem trhům elektronické komunikace bez ohledu na to, zda se nachází na pyrejském poloostrově, přičemž nezohlednila skutečnost, že údajné porušení vůbec nepokračovalo po dni 29. října 2010;

f) porušení zásady proporcionality vzhledem k okolnostem projednávané věci a kritériím, která je třeba při ukládání pokut zohlednit.

Žaloba podaná dne 16. dubna 2013 — Ferracci v. Komise

(Věc T-219/13)

(2013/C 164/39)

Jednací jazyk: italsština

Účastníci řízení

Žalobce: Pietro Ferracci (San Cesareo, Itálie) (zástupci: A. Nucara a E. Gambaro, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání

Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil na základě článku 263 SFEU rozhodnutí Komise ze dne 19. prosince 2012;

— uložil žalované náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Tato žaloba je podaná proti rozhodnutí Komise C(2012) 9461 final ze dne 19. prosince 2012, kterým se prohlašují podpory poskytnuté ve formě osvobození od obecní daně z nemovitostí (*Imposta comunale sugli immobili*, dále jen „ICI“) neobchodním subjektům vykonávajícím určité činnosti, za neslučitelné s vnitřním trhem, aniž by se nicméně nařídilo vrácení těchto podpor, a kterým se prohlašuje, že zvýhodněné zacházení poskytnuté církvi a některým sportovním sdružením podle článku 149 jednotného textu o dani z příjmu (*Testo unico delle imposte sul reddito*, dále jen „TUIR“), jakož i osvobození od IMU (*Imposta municipale propria* — obecní daň z nemovitosti) poskytnuté některým subjektům vykonávajícím zvláštní činnosti nepředstavuje státní podporu.

Na podporu své žaloby předkládá žalobce čtyři žalobní důvody.

1) První žalobní důvod vychází z porušení a nesprávného použití a výkladu článku 14 nařízení (ES) č. 659/1999.

— Žalobce v této souvislosti tvrdí, že žalovaná, i když měla za to, že byly porušeny články 107 a 108 SFEU, nenarídila vrácení výše uvedené státní podpory. Žalobce uvádí, že v této souvislosti neexistuje žádná mimořádná okolnost, která by mohla vést k absolutní nemožnosti vrácení a že v každém případě tato absolutní nemožnost nebyla prokázána.